

BMC Records

BMC CD 264

Tálás Áron Trio: Little Beggar

Ha valaki (jóval) túljut az emberi élet felén, megannyi ismeret, élmény és tapasztalat birtokában egyre kevesebb újdonsággal találkozik. Míg egy nap kezébe nem kerül egy lemez, amely lelkesedését is kiváltja. A mindössze 27 éves, dobosként és basszusgitárosként is jeleskedő, több együttesben foglalkoztatott Tálás Áron akusztikus zongoratriójának második opusa a Japánban kiadott, Floating Island című CD-t követően hazai kiadó gondozásában jelent meg. A felvétel 2017. augusztus 9-10-én a Budapest Music Center koncerttermében, nem stúdióköri körülmények között készült, ami a természetes megszólalás iránti igényt mutatja a muzikusok részéről. A cím kis huncutként vagy csibészként fordítható magyarra; kérdés, mi volt az eredeti szándék. Mindenesetre nem kis merészség címadó darabként balladai hangvételt, több szakaszos, a magyar népzenei (és kodályi) kötődést jelző, szvinges improvizációba váltó pentaton szerzeménnyel indítani a lemezt. A feltehetően a modern jazz kiváló szaxofonosára, Joe Hendersonra utaló második, Hendersong című szerzemény aztán fergeteges lendülettel indítja útjára a triót, mindjárt teret adva a korszerű felfogásban doboló Gyárfás Attila viharos szólójának. Hogy az egyensúly megteremtődjön, a harmadik, Ke-Bop című darabban Barcza Horváth József kap lehetőséget hasonló, néha kettőzött tempójú bőgőszólóra. Külső szemmel nézve ő a „kakukktójás” az elméletileg nemzedéki alapon szerveződött trióban, de a 2014-ben alapított együttesnek vélhetően másfajta, szakmai és habitusbeli kötődés az alapja. A számokat szerző zongorista aligha jutna a triójáték ilyen magaslataira kompetens társai nélkül. Az alapvetően tonális szerzemények a zenei ötletek, elképzelések és megoldások burjánzó gazdagságával nyugozik le a hallgatót. Felvillanyozó, hogy a jazz klasszikus formációjának tartott, a mainstream jazz kimerülésével kevés újdonsággal kecsegtető hangszeres felállás mennyi izgalmat és érdekes pillanatot képes hordozni. Ez tudatos hozzáállás kérdése, ami dramaturgiailag határozza meg a szerzemények jellegét; ugyanakkor belülről jövő, spontán természetességgel áradó zeneiség folyamánya, amelynek csak eszköze a kiemelkedő hangszeres felkészültség. És zárásként játékos visszacsatolás a New Orleans-i zene ritmusához: a folytonosság a jazz második évszázadában.